

maa gaae over paa næste Aars Regnskab, uagtet det ikke vedkommer næste Aar. Det er een stor Ulempe; men vil man nu forestille sig, at der paa samme Maade stæer en Afslutning i det Finantsaar, hvori vi befinde os, og at det vil have til Følge, at en stor Mængde Beløb blive overførte til næste Finantsaar, saa kommer altsaa det ny løbende Finantsaars Regnskab til at bestaae af Gjenbevillinger for 1860—61. eller tidligere Aar. Tilfald udover, hvad der ved Finantslovene er bevilget, derefter Aarets eget Regnskab; men i dette kommer der til at mangle alle de Indtægter og Udgifter, som ere gaaede over paa næste Finantsaar. Derved vil nødvendigheds Regnskabsoverfigten for dette Finantsaar blive ufuldkommen; der mangler Noget, og deri er indblandet noget Andet, der ikke vedkommer Finantsaaret.

Naar man nu saaledes har seet, til hvilket Resultat denne Afslutning vil kunne føre eller allerede har ført, antager jeg, at man vil være enig om, at det er ønskeligt at betræde en anden Vej. At vedblive uden nogen bestemt Tidsbegrænsning at modtage Indbetalinger og gjøre Udbetalinger for Finantsaaret, troer jeg ikke er hensigtsmæssigt; men man maa komme til, at der fastsættes en bestemt Termin, til hvilken de Betalinger maae være fæste, som skulle optages i Regnskabet, og udover hvilken ingen Udbetaling, Finantsaaret vedkommende, kan stæe.

S. Sage: Som den ærede sidste Taler bemærkede, har det spælliggende Forslag til en Tillægsbevilling en ganske eiendommelig Charakter, idet det fremtræder deels som en Gjenbevillingslov og deels som en Tilfudslov. Som Gjenbevillingslov har den atter en eiendommelig Charakter; medens vi nemlig tidligere bestandig ere gaaede ud fra, at Regnskabet omfattede anviste Beløb, saa anseer man ikke efter denne Lov en Anvisning, som er udgaaet inden den 31te Marts, som afgjørende med Hensyn til Optagelsen af Summen i Regnskabet, medmindre den ogsaa er udbetalt. Som Følge deraf har man fordret en Gjenbevilling af alle de Beløb, som deels ikke vare anviste og, selv om de vare anviste, dog ikke udbetalte inden den 31te Marts. Man har ganske vist

paa denne Maade fyldbestjort Duffer, som vare udtalte i Folkethinget, og jeg erkjender fuldkommen, at der var en Opfordring for Ministeriet til at fremkomme med et Forsøg som dette; men det, jeg vil søge at gjøre gjældende, er, at et stærkere Vidnesbyrd om Trangen til en Regnskabs Lov end nærværende Forslag kan ikke let tænkes. Det synes dog at være et naturligt og simpelt Forhold, at Regnskabet for et bestemt Finantsaar optager, saavidt stæe kan, alle de Summer, der vedrøre dette Aar, i sig, saaledes at man saavidt muligt — thi fuldstændig kan det dog ikke stæe — kan sammenligne Finantsloven med Regnskabet og finde Regnskabet i alle dets Dele saa vidt muligt svarende til Finantsloven, og kun hvor der er Tale om Udbetalinger langt ud over den 31te Marts, eller om Overstridelser skal der blive Spørgsmaal om at fremkomme med en Tillægsbevilling. Jeg vil ikke tale om, at man i enhver constitutionel Stat, troer jeg, forgjæves vil see det gennemført, at Regnskabet paa denne Maade fuldstændig slutter sig til Finantsaaret, saa at ingen Udbetaling vedrørende det foregaaende Aar finder Sted ind i det følgende Aar; men jeg skal tillade mig at spørge Enhver, som har private Forretninger, om det har været ham muligt den 31te December at have alle Regnskaber, alle Fordringer, alle Indtægtsposter berigtigede for at kunne afslutte Regnskabet fra et foregaaende Aar? Har det været muligt for ham, naar han f. Ex. havde opført en Bygning, at faae enhver Haandværker til at levere sin Regning og faae den berigtiget, inden det Aar er udrundet, for hvilket disse Udgifter have fundet Sted. Men naar man maa erkjende, at det i det private Liv er umuligt paa den Maade at afslutte sit Regnskab — og jeg tør sige, at der ikke i Kjøbenhavn findes en eneste Kjøbmand, som er istand til den 31te December at afslutte sine Regnskaber, men at han bestandig maa give flere Uger og stundom Maanedes til, for at faae Regnskabet afsluttet for det foregaaende Aar, og see hvorledes hans Stilling er, efterat Indtægter og Udgifter ere balancerede — saa troer jeg ikke, man skal stille disse Fordringer til Staten.